

ARG. 4.

MINNEAPOLIS, MINN., DEN 15 JANUARI 1918.

NO. 2.

EN ORGANISATION -- EN FIENDE

Shilka

En ny upptäckt av Amerika.

Ett fartyg plöjer havet. Det är inget stort fartyg. Icke heller någon elegant lustjakt eller seglare. Endast en liten fraktbåt på 1,500 ton, lastad med ärtor och bönor.

Men denna båt väcker uppmärksamhet. Den diskuteras. Hos många människor föder den inspiration till stora handlingar. Den väcker hos många, känslor av kärlek och längtan. Andra konstatera dess existens med känslor av hat och förtvivlan.

I jämförelse med detta lilla lastfartyg är det största krigsskepp på jordklotet utan betydelse. "Lusitania" eller "Dutchland" är utan betydelse vid sidan därav. Columbus fartyg är ingenting.

Ty denna båt är mera än en båt. Den representerar en idé, vars tid är nära.

På ett vanligt fartyg, sedan det har kastat loss från land, är kaptenen så att säga självhärskare. Lagarne innehåller stränga paragrafer om straff för den av manskapet som vägrar lyda kaptenen.

Men på den båt vi talar om är kaptenen icke längre allhärskaren. Kaptenen och styrmännen äro fackmännen som förstår navigationen, och detta är allt de äro. Maskinisterna äro fackmännen som sköter maskinerna, och ingenting mera. Den auktoritet som i öfrigt bestämmer över detta fartyg är en kommitté på fem personer, av dessa väljes fyra av manskapet och en av befälet eller fackmännen. Och om en viktigare fråga kommer upp, sammankallas hela besättningen för att avgöra densamma.

Det är för denna princip, att fartygets öden bestämmas av besättningen i sin helhet och icke ensamt av kaptenen, som synes så farlig och fruktansvärd för många, och är så glädjande för andra.

Ingen skulle väl fästa sig så mycket härvid om det vore ett vanligt handelsfartyg, tillhörande något kooperativt företag. Vad som förmår folk att för en dag sluta upp att tänka på fläsk och gasoline och bry sin hjärna med större problem, är att fartyget representerar en stor nation. Det är ett kronans fartyg och besättningen är klädd i flottans uniform. Det är detta förhållande som gör det så mycket märkvärdigare.

Båten tillhör den ryska nationen. Det är vad som här i landet kallas en "transport."

Fartyget är på väg från Vladivostok i Ryssland till Seattle i Förenta Staterna. På väg från ett fritt land till ett annat fritt och demokratiskt land.

Ankomsten av fartyget var icke utbasunerat i förväg. Tidningarna hade icke skrivit därom under en månads tid. Ingen visste något därom.

På fredag i veckan före jul kom

båten in till Seattle. Allt var tyst och stilla. Tidningarna sade icke ett ord.

Ryssarne gingo i land för att bese staden. Den som icke vet hur en sjöman känner det, bör kunna förstå. Man har varit på sjön en lång tid och man kommer till främmande land. Man måste ha ett mål mat och bese det nya landet o. s. v.

Det första ryssarne gjorde var att gå på bankarna och växla till sig Amerikanska pengar. De erhöello åtta cents för en rysk rubel. Ryssarne visste icke det relativa värdet av pengarna i detta landet så de tog vad de erbjödos. Men de funno snart ut vad vi alla veta, att man kan icke köpa mycket för åtta cents. Ett skapligt mål mat kostade 75 cents och det blir ju nästan tio ruble. Ett fem cents moving picture show kostar tjugo cents och det blir två och en halv ruble. När ryssarne funno ut detta gingo de tillbaka till bankarne och frödrade att få byta tillbaka de ryska pengarna. Men detta vägrades dem. Bankarne ville icke sälja tillbaka den ryska rubeln för åtta cents. Ryssarne blevo rasande och frågade aldrig vad de ville ha. Detta var deras första erfarenhet av Amerika.

Vad gjorde ryssarne sedan? Gick kaptenen till Commercial Club och viftade på svansen? Gick styrmännen och maskinisterna till Y. M. C. A. och friade till ynglingarne där. Gick några av manskapet och hälsade på A. F. of L.? Nej, intetdera. Det är icke känt huruvida kaptenen är en scissorsbill, men vi måste komma ihåg att det är en kommitté ombord som kan bestämma var han icke skall gå.

F. d. Ryska konsulin i Seattle var nere vid båten och hade en knapp i rocken varpå lästes: "Länge leve den allsmäktige Tcaren." Han ignorerades naturligtvis.

Det första ryssarne frågade efter när de träffade ryska arbetare som levde i Seattle var: Hur står det till med Thomas Mooney? Är han fri ännu? Har han fått ny rättegång? Och sedan: Hur går det för I. W. W.? Har rättegången börjat mot de arresterade i Chicago? De enda ryssarne önskade se och var intresserade av var I. W. W.

Det blev överenskommet att på söndagskväll skulle ryssarne deltaga i ett möte på I. W. W. hall, där deras tal skulle översättas till engelska. Detta blev även annonserat genom afficher och tidningar.

Men då började ulvarne tjuta. Tidningarna hade förut försökt tiggja ihjäl båten, men nu brakade det löst. Båten var genast ett avgrundsskepp som kunde ställa till en värre olycka än fartyget i Halifax. Detektiven, polisen, militi-

DIREKT AKTION

Hur länge slav?

Hur länge, ack, hur länge, slav, skall än du jagas som offerlamm mot blodig bajonett? Hur länge skall det dröja förr'n det en gång dagas en tid av mänsklighet och fred och rätt? Hur länge än skall blod i strömmar flyta, hur länge än kanonens åska gå? När skall du vänskapsband med dina bröder knyta, när skall en gång dit frihetstimme slå?

Hur länge skall du plundras utav rika herrar, hur länge gå i oket ödmjukt böjd? Hur länge tåla allt, som nöden jämt förvärrar, hur länge lida, tålig och förnöjd? Skall du ej någonsin den tunga bojan krossa och bryta sönder alla fjättrars band? Skall ej kring våldets likbeströdda troner blossa den stolta upprorseldens heta brand?

När skall du äntligt, slav, ur smuts och dy dig resa och timra upprorsstridens första skans? När skall du byta träldomsmärkets skam och nesa mot frihetsskämpens ärofulla glans? O slav, stå upp förrän din styrka helt förrunnit i blodigt slaksfältets likbeströdda jord, slå ned de män som krigets svarta ränker spunnit och drivit oss till krigets brodermord!

Lorentz Jönsson.

armén, flottan, påkallades för att undersöka båten.

Män fiskade upp en historia som lär vara uppfunnen i Minneapolis, att Bolsheviki hade sänt \$100,000.00 som bidrag till I. W. W. för rättegången i Chicago. På söndagsmorgonen förbjödos ryssarne att lämna fartyget. En vakt av femtio flottister inkallades som patrullerade runt båten med påskruvade bajonetter. Ingen fick stanna och betrakta båten. Tjuguen ryssar och finnar som icke kunde motstå frestelsen att stanna blevo arresterade. Man vände sedan upp och ned hela båten för att finna de \$100,000.00. Det enda de funno var ett femtiotal gevär och revolver, och lögnartidningarna försökte göra ett nummer därav. Kan man höra sådana idioter; försöker inbillas folk att det är något märkvärdigt i att ett flottans fartyg i krigstider har några gevär ombord.

De ryska arbetarna i Seattle hade planerat att bjuda sina landsmän på juldagsmiddag och roa dem på annat sätt. Men därav blev intet ty ryssarne fick icke lämna båten under hela julen, och får icke gå i land ännu då detta skrives.

Tiden för mötet på I. W. W. hall på söndagskvällen kom. Mötet skulle hållas där emedan någon större lokal kunde icke få hyras för ändamålet. Två timmar före tiden var lokalen så fullpackad att det var svårt att få ut stolarne. Senare voro gatorna utanför fulla av folk.

Vid mötets början upplästes om orsaken varför ryssarne kunde icke komma. Mötet fortgick sedan med en amerikansk talare.

Men se, de samhällsbevarande blevo lurade likaväl. Det var en ryss lös som de styrande icke visste om. En av besättningen på båten hade gått i land tidigt på morgonen innan förbudet kom. Denna vistades bland vänner un-

der dagen, och på kvällen sedan mötet pågått en timma, blev han ledsagad upp på I. W. W. hall. Han framfördes där till plattformen.

Där stod således den ryske kamraten framför oss. En fullödig representant för den ryska revolutionen. En vacker yngling på tjugufem år, välfödd och rödbrunn, klädd i ryska flottans uniform.

Icke många har erhållit ett sådant mottagande. Det kändes, att applåderna och bifallsropen kom från hjärtat från varenda en. Det var överväldigande och ingen torde någonsin glömma den stunden.

De maktägande hade icke räknat fel den gången. Det var en farlig båt för de styrande. Hela fartyget var så att säga ett leen inspiration. En inspiration till vande väsen. Detta väsen hade en åkomma som kallas för revolution och som smittar. Ja, den förskräckliga båten var ju revolutionen själv.

Och så verkade den. Så verkade den ryske kamrat som uppträdde på I. W. W. hall. Det var stora gärningar. Vid blotta åsynen av denna man började blodet rinna fortare genom ådrorna, och många ögon tårdaes.

Han uppmanades att säga några ord och uttryckte sin förvåning över att de kunde erhålla ett sådant mottagande i ett fritt land där ingen kung och ingen tsar finnes, och som kontrast anförde han vilket vänligt bemötande de givit Förenta Staternas flottister när dessa senare besökte Vladivostok.

Sedan framförde han en hälsning från rysslands Bolsheviki till alla rebeller i Förenta Staterna, en hälsning som härmed föres vidare. Och båtens namn var Shilka.

S. G.

SOLIDARITET

Civilisation

Dess uppkomst och förbindelse med privat kapitalism.
(Av Carl Ahlteen, Cook County Jail, Chicago.)

För många är denna frågan troligen ytterst litet utredd, det är, den historiskt förklarade orsaken till båda, i vilken ordning båda uppkommit, och vad inflytande borttagandet av privatäganderätten till naturresurserna, kan ha på civilisationens framtida utveckling.

Jag vill i denna artikel söka visa orsaken till civilisationens uppkomst, sådant jag funnit den, och kan med övertygelse tillägga att det förefaller ytterst logiskt.

Två olika begrepp med ordet civilisation finnes. Först det materialistiska — utveckling och förbättring av metoderna vi använda oss av för framskaffandet av värden nödvändiga för livet, eller med få ord: kontrolleringen och benyttningen av naturresurser och naturkrafter.

Andra begreppet med ordet civilisation är det s. k. idealistiska — människans intellektuella höjning och förbättring av det så att säga utom personliga jaget, eller med få ord, kontrollen över rovdjursnaturen hos människan.

Detta begrepp kallas t. v. idealistisk därför att det endast indirekt berör de materiella intressena hos personerna, och många finna därför en njutning i att ge det det namnet.

Det tillhör ej direkt ämnet varesig att understryka eller förkasta detta begrepp av ordet civilisation, eller bevisa i vad mån de höra tillsammans i annan mån än vad som blir tydligt i beskrivningen om orsaken till och uppkomsten av civilisation.

Jag framhöll att den materialistiska förklaringen av civilisation var människans användning och kontroll av naturresurser och krafter.

Orsaken till detta finna vi i den natur — (klimat, förhållanden och terräng) — mänskligheten levat i, och i samma mån som denna natur varit ostadig och lätt kontrolleras, har mänskligheten tvingats att uppfinna och upptäcka metoder att skydda sig.

Det är tydligare: på platser där människorna varje år utan eget ingripande funnit sitt underhåll lätt, där har hon också förblivit ociviliserad — hon har ej sökt i någon mån bidraga varesig till förändring eller förbättring av levnadsförhållandena, och är på grund därav ett barn av naturen, njutande dess rika skörd, ödmjukt, tackande, bävande och oförstående för naturen i sin helhet.

Däremot på de platser där naturen varit mindre givmild och otillförlitlig har mänskligheten tvingats att finna ut olika metoder att kontrollera densamma, för att ersätta vad de förut framhållna människorna erhöello utan ansträngning. De tvingades på grund av den oregelbundna rättigheten att på olika sätt skaffa sig förlag av matvaror och kläder, de

tvingades också att ligga sysslolösa en viss del av året, och denna osäkerhet samt sysslolöshet periodvis fostrade hos dem en upptäckt och uppfinningsförmåga, vilken sedan i sin mån utvecklades. Första försöket att finna ut metoder att skydda sig resulterade i skapandet av energi hos individen och gjorde honom duglig för större och större ansträngning med resultat, högre grad av energi och uppfinningsförmågas gräns eller stopp.

(Forts. å sidan 2.)

An official organ for the Scandinavian branch of the Industrial Workers of the World. Published semi-monthly.

Published and controlled by the Scandinavian Recruiting Union, Minneapolis, Minn.

Yearly subscription \$1.00, year 60 cents, single copies 5 cents. Bundle orders, pr. copy, 3 1/2 cents.

Send all communications to "Allarm", Box 179 Minneapolis, Minn.

Prenumerationspris: Helt år \$1.00. Lösnummer 3 cents. Aterförsäljare redovisa med 3 1/2 cents.

Tidningen utkommer den 1 och 15 i varje månad.

Tidningen redigeras och utgives av en kommitté.

Wm. D. HAYWOOD, Gen. Secy.-Treas.
1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

GENERAL EXECUTIVE BOARD
Francis Miller, C. L. Lambert, Richard Brazier
and William Wiertola.

FRÅN REDAKTIONEN.

En god början, är halva arbetet, säger ordspråket. Låt oss försöka! Vi har nu endast börjat ett nytt år; låt oss inte endast börja det rätt, utan också sluta det rätt. Låt oss innan slutet av 1918 hava en vecklig Allarm. Kom ihåg att år 1917 ändrades Allarm från att vara en månadstidning till att utkomma 2 gånger i månaden; vi hava endast att göra lika mycket för Allarm för 1918. Låt oss alla göra vår del. Goda aritklar och punktlig redovisning är det mest nödvändiga.

Redigeringskom.

Hur länge?

I snart 4 månaders tid ha vi legat i kapitalets åt slavar typiskt inredda pensionat, utan att något har gjorts åt oss från anklagarsidan; annat än möjligt minskande av vår vikt.

Visserligen voro vi uppe för Pontus Pilatus den 15 december för "plea" och detta bestod endast i att säga skyldig eller icke. Alla svarade nautrligtvis oskyldig, ty ingen kan på en så kort tid som sedan den 6 april förövat 10,000 brott och samtidigt arbeta för en profithungrig arbetsgivare.

Ett nytt förhör sattes då till den 3 jan. Detta gick av stapeln utan att vi behövde besvara oss med att gå upp. Där var nämligen en hel massa fel i anklagelsen obs. (ej hela.)

Många i densamma uppräknade hade av myndigheterna erhållit andra namn.

Några äro ej medlemmar av organisationen (att märka det är organisationen som är anklagad) och dessa måste därför frigivas. Några av brottslingarna ha varit döda i flere år. Komiskt anklagade för brott förövat sedan den 6 april 1917, och varit döda i flere år. Varför försöka döda en organisation och en idé om sätt att befria sig, när de på detta sätt göra dess medlemmar odödliga.

Förslag framlämnades av Mr. Vanderweert att ändra detta, och genom kapitalistpressen få vi veta att kanske vi bliva upptagna igen någon gång i mars, att göra om vad vi gjorde den 15 december.

Vi sitta nu i våra stenburar och vänta på den dag då den sköna rättvisan får i sitt huvud att taga oss upp igen. Vad är nu meningen med detta?

Denna fråga kanske kommer upp till många. Den kan dock lätt besvaras.

Först var det meningen att döda organisationen, detta visar deras återupprepade "raids" på kontoren över hela landet. Hade detta ej varit meningen så hade ej vid dessa tillfällen både möbler, skrivmaskiner, spottkoppar och dylikt tagits, samtidigt som alla böcker, rekord, o. dy. togs, ty ingen vill väl påstå att spottkoppar och skrivmaskiner kunde tjäna som bevis på att en konspirationssgrupp var i verksamhet. Nu när de sett att organisationen ej kunde dödas, så gå de till värdet och utföra "raid" på "Defense" kommitténs huvudkvarter, och hålla det stängt i 12 dagar, och taga beslag på allt tillhörande försvaret, sådant som listor och brochyre.

Dessa tagas efter det de funnit ut av den stora "raiden" att vi vara skyldiga till 10,000 brott.

Nu det komiska i detta senaste, där fanns på huvudkvarteret omkring 40,000 brochyre tryckta efter en form, hälften beslagtogs som varande brottsliga, den andra hälften icke.

Vad visar detta? Jo: när de funno ut att organisationen ej kunde dödas, så skulle de lägga sina smutsiga fingrar på och hindra försvaret.

Och på toppen av detta säger man att vi skola få en rättvis och opartisk rättegång och dom.

Ha ni hört större lögnen i ert liv? Vi organiserade arbetare äro medvetna om det, men det är vår plikt att bevisa detta för andra.

Det bästa sättet att uppfylla denna mission, är att taga ut "credential" och organisera alla ni kommer i kontakt med. Vi här i fångelse arbetar med näbbar och klor att göra vad vi kunna på de tusen som komma inom dessa väggar.

Allarm kommer också att ha direkta och 1sta hands artiklar rörande varje detalj i denna stora och för varje arbetare ytterst viktiga rättegång.

Under mellantiden uppmåna vi alla varg hjärta klappar för ett lyckligt resultat av rättegången att göra allt för att ha "Defense" kommitténs kassa i gott skick.

Att det ligger i allas intresse att slå en skyddande vakt runt Allarm behöver jag ej betvivla.

Rättegången gäller icke alls att rädda våra liv från galgen.

Den har tusen gånger större vikt. Det gäller att rädda åt: din hustru, dina barn, dig själv, med få ord: hela arbetarklassen rättigheten att organisera sig och strida mot en profithungrig kapitalistklass för vinnande av mera av livets goda.

Vill du arbetare leva, vill du som en man bestämma över dina öden, då blir du medlem av I. W. W., organiserar alla du kommer i beröring med, ser till att rättegången blir lyckad, och sprider arbetarklassens pressa.

Det är det bästa för dig, för mig, och för vår klass i sin helhet. Cook County Jail, Chicago. Carl Ahlteen.

ALLARM

Demokrati i chimar och realitet

Av Axel Andersson.

Vår tid kallas "demokratiens tidevarv", men detta med största orätt. Visserligen kan det tyckas som om folkets flertal tillskansat sig eller som gäva givits större inflytande på olika politiska och sociala områden — "socialdemokratiens seger" och vårt lands "första verkliga vänsterregering"; "folkregering", taget som vittnesbörd här för — men allt detta är endast en optisk villa. Tidens "demokratisering" är så långt ifrån verklig demokrati som öster från väster; man endast ger nya namn åt gamla saker. Visserligen har en maktförskjutning ägt rum, men maktens karaktär av valde är därmed ej upphävd. Det hela är endast ett personskifte, folket som sådant står lika maktlösa inför en demokratisk-parlamentarisk folkregering som mot en kunglig-aristokratisk-expeditionsministär.

Uppdelningen i regering och regerande står kvar och det kan väl vara föga tröst för folket att det med sina förenade krafter givit makten åt de nya herrarna i landet.

Arbetarnas och folkets överhuvud ställning har därigenom ej undergått den ringaste förändring vare sig till det sämre eller bättre. Regeringen måste med eller mot sin vilja taga parti emot arbetarnas strävanden för såvitt dessa antaga karaktären att bli farliga för det bestående. En regering, den må ha utgått som en följd av den parlamentarisk situationen, som skapats av "folkviljan", eller blivit korad av kungen, måste alltid skydda statens lagar. Dessa i sin tur skydda den bestående ordningen och utgöra en skyddsvakt kring de institutioner och förhållanden i samhället, mot vilka arbetarnas angrepp riktas.

Så komma vi fram till den parlamentariska och demokratiska absurditet, som eklantant visar hela parlamentarismens och demokratiens chimär: "Folkviljan" måste böja sig för och rätta sig efter eller och bestraffas av de genom "folkviljan" skapade maktkörkanen.

Det kan, då man ser folkets kolatros på den nya regeringen och hör vilka höga förväntningar man har, ej skada att om och omigen påminna om, att alla regeringar främst äro statens tjänare och det beständets vaktare och icke — endast i den mån dessa dess funktioner det tillåter — kunna främja folkets intressen. Allt tal om en "socialistisk regering" i en kapitalistisk stat är endast spegelfäkteri och fraser utan mening och realitet. Man kan tala om en regering, bestående av personer, som varit socialister — icke mera. En socialist måste alltid — för såvitt man vill bibehålla beteckningens ursprungliga innehåll: en person som strävar efter socialisering av de samhällsliga arbetsprodukterna och — medlen — vara en statens fiende och i statsinstitutionen med alla dess organ se en föräldrad form av samhällsform, som endast kan hindra ett socialistiskt samhällsskicks framvävande. — Förstatligande av produkter och produktionsmedel är icke detsamma som socialisering och den art socialism, socialdemokratism, som sätter likhetstecken mellan socialisering och förstatligande är endast en avart av socialism; och steriliserad socialism, som ej ser att socialism och utveckling i grunden äro oskiljaktiga, utan hålla fast vid en under gångna produktionsförhållandena skapad samhällsform, den historiska staten. —

En "socialistisk regering" är ett i sig själv motsäggande begrepp: man kan ej samtidigt vara statsfiende och anhängare och försvarare av statskonstitutionen. Även om man säger "socialdemokratisk regering," blir det en paradox, ty demokrati — i dess verkliga mening — och statsregering äro oförenliga begrepp.

Ja, man kan knappast tala om en "radikal regering" ty all regering är och måste vara konservativ. Det enda man kan skilja på är mer eller mindre konservativ.

Om vår nyss upphöjda "folkregering" skall bli av senare slaget, återstår att se. Att den kommer att sträva därefter, vill man ej betvivla, men det ligger i situationens karaktär att dess strävanden ej komma att gestalta sig i vad den goda viljan söker som mål.

Arbetarna göra klokt i att ej göra sig några förhoppningar, ty regeringen, som är bunden av vissa förordningar och av hänsyn till gällande regeringsformer, kommer säkerligen att behandla arbetarna på samma sätt som varje annan regering: d. v. s. så som "statens väl" kräver.

Att sträcker riktade mot samhället — sträjkerna må ur socialistiskt och ren nationalekonomisk synpunkt vara än så berättigade — komma att bekämpas lika hänsynslöst som någonsin av annan regering.

Det kan här vara på sin plats att erinra sig om vad den belgiske socialdemokraten Wandervelde yttrade — år 1911 — då han tillspordes vad han — om han bleve minister — kom att göra om statens arbetare eller andra för samhället viktiga funktionärer ginge i sträjk. Han yttrade då:

"Vad jag skulle göra? Mina herrar, alldeles detsamma som vi göra, då en konflikt utbryter i ett av våra kooperativa företags förvaltning eller bland dess personal. Jag griper först och främst till alla mina övertalningsmedel. Jag skulle göra allt för att undgå en strid. Men om, trots mina ansträngningar, sträjken kommer till utbrott, skulle jag säga till personalen: Jag har försökt alla fredliga medel; jag har gått så långt jag kunnat rörande edra anspråk och klagomål, nu kan jag emellertid ej gå vidare utan att kompromettera det allmänna intresset, som det är min plikt att försvara mot ett privatintresses tyranni, alltså uppställer jag emot er obestridbara sträjk-rätt den icke mindre obestridbara rätten att ersätta er med arbetare, för vilka det allmänna intresse är viktigare än vad det är för er."

Arbetarna, särskilt väljarna av de nya andra kammaren, göra klokt i om de minnas detta, att framför arbetarnas intressen, framför de sociala och socialistiska kraven går det "allmänna intresset", d. v. s. statens intresse.

Ju fortare detta inses och ju noggrannare folket lär sig lägga bort den parlamentariska kolartron och tilliten till regeringen, desto fortare skall den verkliga demokratin växa fram.

En verklig demokrati kan ej skapas utan på basis av ändrade egendomsförhållanden och ny egendomsfördelning. Den måste till förutsättning ha individens autonomi och hans förmåga och rätt till medbestämmande vid avgörandet av alla för det sociala livet och individens viktiga frågor. Representantskap i den nuvarande formen och med representantens nuvarande sakfullkomlighet är oförenlig med demokrati. Nu råder endast demokrati en dag vart tredje år och i endast en fråga, i den att utse en representant, verklig demokrati är ej blott ett kort intermeso utan en dag för dag bestående och mot större frihet syftande folkmakt.

Ur "Syndikalisterna."

Köp Defense-stamps

CIVILISATION

Dess uppkomst och förbindelse med privat kapitalism

Fort. från 1ste sidan

kanska och sydamerikanska, men så äro också de som framskapat alla dessa rikedomar — arbetarna — i mycket beklagligare omständigheter än naturbarnen i de övriga, detta beroende på den privata äganderätten av produkter-na.

Många ha framhållit och fortfarande framhålla att civilisation är omöjlig och aboslut otänkbar utan privat kapitalism!

Denna artikel har hitintills på ett lättfattligt sätt visat att naturliga orsaker varit orsaken till och tvingat mänskligheten att ta de första stegen till civilisation, och att privat kapitalismen tillkom efteråt, och är endast en produkt av en energisk del av mänskligheten, utan någon särskild mission att fylla för uppehållandet och utvecklingen av civilisationen.

I ett följande nummer vill jag framhålla min uppfattning om möjligheten av en mera systematisk civilisation samt på vad sätt det kan vara möjligt.

Civilisation utan privat äganderätt av naturresurserna.

Art. No. 2. av Carl Ahlteen, Cook County Jail, Chicago.

I förra artikeln framhöll jag hur civilisation och kapitalism har uppkommit och utvecklats, vad som i allmänhet menas med civilisation o. s. v. stött på historiskt studium, vilket förefaller ytterst logiskt.

Av denna artikel draga vi den slutsatsen, att civilisation är helt beroende i sin uppkomst och utveckling av privat kapitalism, och att privatkapitalismerna äro likt skabbdjur på olika kroppar — levande gott utan minsta uppgift.

Nog framhölls för att draga den slutsatsen att ett nytt samhällssystem kan upprättas oberoende av dessa skabbdjur, — dessa parasiter, och en tusenfalt bättre civilisation kan upprättas och förbättras.

Det är ej nog att endast påstå en sådan sak, därför vill jag i denna artikel söka bevisa detsamma. Med ordet bevis i detta falllet menar jag — beskriva huru många av de inom industrin sysselsatta arbetarna verkligen ut- föra nyttigt arbete, huru många människor som sedan leva och njuta på dessas arbete, och vad slutligen parasiterna ha.

Den första betingelsen för civilisation var att skaffa näring så att en viss tid kunde användas för studium och forskning.

Redan nu här i Amerika har det vist och visar sig dagligen, att av 100,000,000 människor endast omkring 33,000,000 utföra arbete, och detta oaktat finnes ett lager av mat och klädesvaror som räcker för minst ett år, om under detta år intet lägges till lagret. Av dessa 33,000,000 som nu arbeta, äro minst 10,000,000 sysselsatta i absolut värdelöst arbete på grund av den kapitalistiska konkurrensen och med den följande indistri — ex produktion för arméer och flotta.

Minst 5,000,000 arbetare utföra arbete varje år utan minsta värde på grund av detta kapitalistiska system, detta gäller uppbyggnad av hus o. d. med vett och vilja nedbränt eller förstört för att utföra försäkring, och många miljoner bushel säd — ton av socker — hö, — djur, — klädeslager m. m. ödeläggas utan nytta. Om man tänker på det oerhörda slöseri som ovillkorligen följer detta system, så svindlar det för ögonen.

Förenklingen av produktionen och distributionen kunde redan nu vidtagas betydligt, men som allt räknas i dollars göres ej detta förän maskinen räknat i dollar är billigare än mänsklig arbetskraft.

Kort sagt, redan i dag skulle med de maskiner som finnas på lager och produktionen och distributionen fortsättas utan konkurrens, med samma arbetsstyrka som nu är upptagen resultaten kunna minst fyrdubblas. Av de 67% innevånarna som icke alls utföra produktivt arbete skulle minst 50% kunna göra det, och på så sätt reducera arbetstiden till i de flesta fall 3 timmar av varje 24. I ett sådant tillstånd som vi kunna tänka oss arbetarna skulle vara om de arbetade endast 3 timmar av 24, huru mycket större möjlighet skulle det ej vara för dem att kunna göra förbättringar och förenklingar av både produktionen och distributionen. Det är ett känt faktum att de olika arbetarna sysselsatta inom industrien redan nu, fastän privatägad, antingen själva uppfinna förenklade maskiner, eller ge idéer till detsamma, fastän de veta att med varje förenkling menas större profit för kapitalet — deras fiender, hur mycket större resultat skulle ej kunna ernås om alla finge nytta av förbättringen.

Hur ofta få man ej höra dylikt — å vad nytta har jag av en förenklad metod, jag hjälper endast ägaren till mera profit, och man håller på det gamla sättet.

Hur lite man ser på samhället i sin helhet, så kommer man på det klara med att framsteg göres, rikedomar uppstapplas, och de mänskliga behoven bliva som resultat av förbättringarna större och större, trots det att flere miljoner av ländernas unga krafter äro i ständig färd med att förstöra, nästan hälften av den produktiva delen utför onödigt arbete, och två tredjedelar av ländernas innevånare icke utföra produktivt arbete.

Med detta för ögonen, och där-till historien visande att civilisationen började före kapitalismen, bör det vara klart för var och en, att civilisation som vi nu så mycket tala om, har endast tagit några få enkla steg framåt på grund av det starka motstånd konkurrensen satt upp.

Hur mycket större framsteg skulle ej kunna göras om resultaten i lika mån gagnade alla. Nu återstår endast en logisk fråga till varje arbetare: — Vad vänta ni på, ni som äro organiserade?

Ni ha redan en organisation i verksamhet som har i handling visat att den förmår öppna på kapitalets kassaskriver, vilket i samma mån försvagar deras makt. Det är nu endast upp till er att komma med, och förändringen kan omedelbart företagas.

Det är arbetarna i industrier som uppehålla samhället och direkt utveckla detsamma, ej parasiterna varför då i alla sunda människors namn kunna vi ej göra detta till förmån för mänskligheten.

Tag kännedom om den industriella organisationens program, och bliv en av dem. Det går ej att vare sig — läsa, skriva, bedja, svära, supa eller rösta bort parasiterna och omlägga samhället, men det går för sig att organisera sig på arbetsplatserna, mötas på "Union Hall" komma överens om att omlägga industrien så att parasiterna hjälpa till med arbetet — det är sätta "overalls" på dem, borttaga den dumma idén ur huvudet att de ha rätt att bestämma våra öden, och efter den stunden kommer civilisationen att bli en verklighet. Det är, en ny morgon kommer att randas då mänsklighetens bättre sidor komma att ha fritt spelrum, och möjliggöra vad som kallas brottslighet mot andra, direkt framtvingade och närda av det kapitalistiska systemet.

Alla som en nu till värdet. Mänskligheten har lidit nog.

Förnya din prenumeration på Allarm

Är det ära?

Är det ära det att tända brand i stad och fridsäll bygd?
Är det ära det, att skända och förtrampa tro och dygd?
Är det ära det, att skjuta kärlekslöst sin broder ned?
Är det ära det, att sluta livet på en bloddränkt hed?

Är det ära det, att pröva vem som är i råhet störst?
Är det ära det, att röva och att däri hälsas först?
Är det ära det, att sprida skräck och fasa vart man går?
Är det ära det, att vrida blodig dolk i broders sår?

Är det ära det, att måla hävdebäckerna med blod?
Är det ära det, att pråla med en vildes hjältemod?
Är det ära det, att följa fäderna på brottslig stig?
Är det ära det, att hölja mörka död i prål och ståt?

Är det ära det, att höja jubel på den slagnes grav?
Är det ära det, att böja frifödd man till usel slav?
Är det ära det, att frossa utav rov och plundring blott?
Är det ära det, att krossa vad den svage gjort och fått?

Är det ära det, att vinna segrar genom våld och list?
Är det ära det, att spinna svarta ränkor först och sist?
Är det ära det, att giva våldet sken av rätt och lag?
Är det ära det, att bli va störst i denna konst en dag?

I fängelset

Dag ut och dag in, samma gamla vanliga. Kl. 7 på morgonen höres ljudet "Cups out," detta betyder att man springer upp från sin bädd och sticker ut under gallerdörren en kopp för att er-hålla den full av en varm massa kallad kaffe, och strax efter kommer en man med två tunna bitar bröd, — tillsammans utgör detta vår frukost —. Därefter följer rengöring av cellen, och så komma de nya offren.

En gammal man över 65 års åldern inträder.

Vad är ni tagen för, är första frågan?

A jag är fattig, utan hem, och för att fördriva de långa timmarna gick jag in och fick mig ett glas öl, detta gav polisen ursäkt att häkta mig. — En fattig fan har nu att vandra mellan fängelset — rättsalen och arbetshuset.

Efter några månaders tid i det senare kommer man ut, och så upprepas det igen. Det ger goda rekommendationer för polisen och domaren.

Middagstiden är inne — en tallrik av s. k. "stew" stickes in under gallerdörren likt en köttbit till ett hungrigt lejon. Det är middag.

Ut ett par timmar och röra på sig i en liten plats knappast stor nog för alla — 300 man att röra sig i.

Här finner man många olika figurer, unga och gamla — sådana som samhällets moralmänniskor kallar brottslingar.

Besynnerligt då att det endast är arbetare!

Frukosten och kvällsmaten är lika — två bitar bröd och s. k. kaffe utan socker. En dag är gången, vad mera, en dag eller flera dagar, det betyder mindre, ty där synes ej vara någon skillnad på dem. Nästa morgon, och en ny stackare kommer in. Man måste spara på allting nu, även på luft. En cell 6x8 fot, som förr var avsedd för en person, måste nu rymma 3.

Den nye är en medelålders man, uppträder familjärt, och på den sedvanliga frågan, svarar han: A jag blev tagen på bara gatan, just för att jag en gång var dömd för stöld av några artiklar jag tog från en firma jag arbetade för.

Jag kom ut på benådning, efter att ha varit inne 6 år.

Återigen en

Just som Allarm går i press, får vi veta att ännu en av våra Allarm-kamrater har gripits av rättvisans missbrukare. Kamrat Axel Lund blev dömd till 8 månaders semester i ett av kapitaliststatens pensionat. Vi hoppas att kamrat Lund sprider idéerna om den industriella organisationen även inom fängelsets murar, samt att han kommer lika frisk och stridslustig ut som han var när han kom in. Låt kapitalisten förstå, att vi äro lika farliga för detta ruttna system inom fängelset, som ute i den s. k. friheten.

En uppmaning till kamraterna landet runt att skriva och göra tiden så kort och ombytlig som möjligt. Han är inne där för oss, vi är ute här för honom. Adr.: Axel Lund, Ramsey County Jail, St. Paul, Minn.

Se saken är den, att den som har "rekord" — varit straffad, kan aldrig mer vara säker. Det är lätt att bli dömd på detsamma, och det räknas som någonting värdefullt både för domaren och polisen.

Söndagen är inne. Framme i ena hörnet av vår gångbana, — just på samma plats där man hänger folk — är en plattform med ett pitno. Där samlas en massa prästämnen och tala om hur ängslig gud är att uppsöka syndare.

En s. k. predikan i "Billy Sunday" stil går av stapeln och några samlas runt där. Efter några av prästämnen spytt ur sig vad de ha lärt sig under veckan, lägga de sig på knä och "bedja", samt utmana åhörarna att följa exempel.

En del gå fram och lägga sig på knä. När jag ser det sjuder det inom mig att se dumheten.

En av prästämnen räknar de knäfallande och antecknar det på sin rapportblankett.

Det lönar sig att ha många på detta rekord, ty det bevisar duglighet i detta yrke.

Några av de knäfallande gå fram till prästämnen och titta 10 cents för att raka sig innan de gå upp i rättsalen, det blir lindrigare straff påstå de om de äro lite uppsnyggade.

De vända dock med svordom över sina läppar tillbaka, ty de finga ej vad de knäböjde för — nämligen 10 cents.

De visste ej att prästämnen ej ha denna sed att ge, endast ta.

Nyårsrapport över brottsligheten i Chicago under det gångna året står att läsa i tidningarna, och vi finna att poliserna i det och det distriktet ha fångat så och så många brottslingar, den och den domaren har sänt så och så många brottslingar till fängelset, och arbetshuset.

Stadens stora arbetsgivare och skattedragare betala stora summor för skydd av sin "rättsmätigt förvärvade rikedom" — vunnem genom de straffade tusendens svett och möda, betalad med en spottstyver som ej på långt när kunnat fylla deras behov — fordra att förbrytarna bestraffas.

Rekorden från polisstationen och rättsalen — hur ironiskt höres det ej detta ord —, tjäna som betyg för deras skicklighet, och garanterar dem stadig plats. Prästämnen exportera genom pressen hur många som låtit omvända sig, vilket skall tjäna som bevis på deras stora mission, och tillförsäkrade den slavande rätt-trogna massan att synden är orsaken till brotten.

Eften en tids studium av detta gyckleri och stora brottslighet mot arbetarklassen känner man sig hägad att ropa ut över världen, så att det höres av varje jordens arbetare: Kunnen ni ej se att hela tillställningen, hela eländet vilar på en liknöjdhet för den stora världsbefriande saken — Industriell organisation.

Cook County Jail, Chicago, Ill. (Av Carl Ahlteen.)

Den svarla listan

Hela dagen i går hade han gått från plats till plats, utan att er-hålla något arbete, överallt samma svar, ingen användning för dig.

I dag vaknade han i ett skjul i en av stadens utkanter, halft förfrusen reser han sig upp, tittar försiktigt ut genom ett hål i väggen.

Därute tjuver vinden, och snöflingorna flyger i luften, för att i nästa ögonblick sänka sig och dela sina kamraters öde, nämligen att bli nedtrampade av människorna.

Medan han så betraktar snöflingorna, börjar han att tänka på den tiden då han även såsom barn hade att i köld och snöväder, gå till fabriken, och arbeta 10 till 12 långa timmar, för att därigenom hjälpa sin sjukliga fader med uppehållandet av den fattiga familjen.

Med vilken tanke hade han då inte gått till fabriken. Ja med hopp om att i en framtid få bo i ett varmt rum, med en ren bädd och rena kläder i utbyte mot dem han under dagen hade begagnat i fabriken.

Men huru djupt hade han inte blivit besviken, hade han nu inte i en halv mansålder fått vandra från plats till plats sökande arbete, — arbete, en liten tid, — men på grund av att han talade vid sina kamrater om nyttan av att organisera sig, hade han av basen blivit tillsagd att lämna fabriken, emedan vi på denna plats inte har någon användning för sådana arbetare som inte är nöjda med förhållandena sådana de äro.

Att tala om organisationen, om nyttan av att sammansluta sig, för att i samlad grupp framlägga dina fordringar, att du såsom arbetare fordrar din rätt. Rätten att organisera, så att du därigenom kan tilltvinga dig fulla produkten av ditt arbete.

En sådan arbetare är farlig för det enskilda kapitalets säkerhet, honom måste vi visa, vem som har rätt, och vem som har makt, genom att sätta hans namn på den svarta listan, så att varhåst han går, att utbjuda sin arbetskraft alltid erhåller samma svar, intet arbete för dig, för att därigenom tvinga honom att respektera kapitalet som för närvarande har makten.

Sättande sig ner börjar han att tänka, kunde inte detta förföljande de som nu praktiserar mot organiserade arbetare sättas ett stopp på. (Jo säkert) om de alla lärde sig förstå den makt som är bakom en organisation, om de bara visste att begagna sig därav.

Men jag undrar om de någonsin lär sig förstå, att de med sina arbetskamraters tillhjälp kan tvinga basen att erkänna deras fordran, att de också såsom människor ämnar att leva ett liv medan de leva.

Men huru skall man lättast lära dem förstå nyttan av solidaritetens bud. Lära dem förstå att om de själva har mat för dagen, och ett rum för natten, det är så många som kanske får gå hela dagen utan att erhålla en matbit, och när kvällen kommer finnes inget rum att värma upp sina förfrusna lemmer. Vi måste lära dem förstå detta. Men huru? Jo, kanske lättast, genom att de själva får prova på en del av vad en arbetare måste genomgå, som en gång har fått sitt namn på den svarta listan.

För mig synes det som om inte människorna började att tänka förän magen blir tom.

Resande sig upp lämnar han försiktigt skjuet, det han under natten hade varit i besittning av, för att i köld och snöväder vandra från plats till plats med ett ringa hopp om att erhålla något arbete.

A. L.

GNISTOR.

Inom I. W. W. finnes inget "Peace at any price party." Vilket är mera otrevligt att höra, än en optimistisk slav tala om vad stora möjligheter finnes; när han samtidigt låter prästen kontrollera sin tankeförmåga, politikern sin röst och kapitalisten vad han producerar.

Från Rockford, Ill.

Den röda ungdomen i Rockford.

Det finnes en ungdomsklubb här på platsen som går under namnet S. U. K. Nämda organisation har som sin uppgift att sprida socialismens propaganda, eller med andra ord, sprida ljus till den sovande massan. Denna klubb var så gott som död, efter de kravaller, som ägde rum den 5 juni 1917 i Rockford, men har nu återigen blomstrat upp.

Klubben är inte ansluten till någon organisation ännu, frågan har varit diskuterad om de skall ansluta sig till någon organisation eller icke. För min del så tror jag, att en del av dessa kamrater har allvar i sitt arbete, och tror själva att de skall kunna göra något stort för sig och sin klass. Men återigen så finnes det — och de äro majoriteten — som är där för nöjen. Nu vill jag försöka att bevisa vad jag ovan har sagt. Ovan nämnda klubb hyrde gamla socialisternas lokal för sina möten och sammankomster. Union 480 av I. W. W. blev på grund av kapitalistklassens påtryck och med polismyndigheters tillhjälp utkörd från sin möteslokal så vi nödgades att hyra en lokal för avhållandet av våra möten på den nuvarande socialisternas lokal, vilket beviljades oss. Vi fick hyra lokalen varje onsdagskväll mot ett pris av 4 dollars och om vi anordnade en dans på någon av våra möteskvällar skulle priset bli 8 dollars. Lågg nu märke till att det var genom förföljelserna från kapitalisternas sida som drivit oss hit. Förut så hade vi våra egna möteslokaler.

Men vad nu? Jo, onsdagen den 26 december 1917, kommer en skrivelse från svenska socialistklubben att vi får avstå onsdagskvällarne ty S. U. K. har begärt att få den. Och svenska socialistklubben beviljade detta av den orsaken att S. U. K. utförde ett gott arbete i klubbens riktning, såges det i skrivelsen. Men om I. W. W. vill möta här så kan ni få andra och fjärde måndagen i varje månad.

Vad detta betyder för oss då vi nu är försvagade som vi är, då de sämsta möteskvällarna är kastade till oss, och vi är tvingade för vår existens skull att taga dem. Jo, det betyder ett mycket hårdare och försvärande arbete för oss, som äro hatade av alla. Att Rockfords röda ungdom skulle vilja taga våra möteskvällar ifrån oss kunde vi knappast tro. Kamrater tänk på den handling ni har begått, edra tankar är bevisad genom handling att I. W. W. är överflödig, den har intet existensberättigande, hade ni någon uppfattning om vad ekonomisk organisation är, så hade ni gjort allt som stod i er makt för att hjälpa oss, då ni ser hur parasitklassen behandlar oss, inte allenast här i Rockford, utan över hela landet.

Ni kan tala om upplysning och socialismen eller vad ni vill, så har det ingen betydelse förrän ni har lärt er inse nyttan av ekonomisk organisation i första hand.

Kasta en blick över landet, ni, Rockfords röda ungdom så finner ni hur de kamrater som tillhör I. W. W. blir behandlade. De som har stridit och fallit offer för dem som icke har haft upplysning nog för att tillhöra I. W. W. Ty vi vet, att om arbetarna hade varit organiserade i I. W. W. så sutto inte våra goda och kanhända bästa kamrater i fängelse. Men trots detta så tager S. U. K. ifrån I. W. W. möteskvällarna som de nu kalla ungdomsunderhållning eller dans.

Vilket är nu viktigast I. W. W. affärs- och upplysningsmöten eller S. U. K. dans? H. E.

Vi glömma aldrig

Året 1917 är slut, men vi glömmar det aldrig. Vi glömma aldrig det sista årets händelser, därför att det är skrivit i arbetarklassens historia med arbetarnas blod. Vi glömma aldrig att kapitalistklassen har gjort mera profit det gångna året än något föregående år. Vi glömma aldrig, att de gjort denna profit genom blodsutgjutelser, mord och stöld värre än någonsin förut. Vi glömma aldrig att tusentals av vår klass bästa medlemmar, män och kvinnor, kastats i fängelse, bara för att de varit trogen, och ägnat sina liv och all energi för arbetarklassens bästa. Vi glömma aldrig att det var maskerade banditer, ur kapitalisternas led som hängde vår präktiga kamrat Frank Little, därför att han kämpade för arbetarklassens solidaritet. Vi glömma aldrig huru dessa banditer, utvisade tusentals arbetare från Bisbee, Arizona till N. M., bara för att de kämpade för sina mänskliga rättigheter. Vi glömma icke heller Tulsa, och Red Lodge förföljelserna m. m.

Nej, och tusen gånger nej! Vi glömma aldrig! Vi glömma icke heller er som var förrädare emot vår klass i Butte, Mont., när vi kämpade för arbetarklassens bästa. Vi kommer också ihåg edra som på andra platser, har varit villiga att mottaga judaspengar, när organiserade arbetare har kämpat för sina rättigheter. Men framför allt så glömmar vi aldrig kapitalisternas obarmhärtighet emot oss det gångna året. Det blir aldrig glömt icke av oss, icke heller av våra barn, och icke heller av deras barn, det kommer att minnas för alltid.

Eder herrar och industribaroner glömma vi aldrig. Till eder som vi har byggt palats att bo i, medan vi själva bo i kojor. Till eder som vi väft siden och sammet så ni kan gå klädda i fina kläder, medan vi själva och våra barn går klädda i trasor. Till eder som vi gjort fina vagnar att åka i, stoppade med siden och sammet, och mjuka kuddar, medan vi själva får åka i oxvagnar. Till eder herrar, har vi alltid givit den bästa födan, bästa drycken, och bakat det bästa brödet, men till oss har ni alltid givit kulor och fängelse, när vi fordrat en bit mera av det bröd vi själva bakat.

Men vi mistar icke hoppet ty vi äro vana att lida och bära den tyngsta bördan.

Och vi vet att en dag kommer då ni herrar och penningefurstar kommer att bli dömda efter edra gärningar, och vi själva kommer att bli edra domare, och jag hoppas att den dagen är närmare än ni själv tror. Ni har förbjudit oss föreningsrätt, men vi har en plats som ni herrar icke kan förbjuda, och det är arbetsplatsen, där håller vi våra möten tillsammans med våra arbetskamrater. Där diskuterar vi den kommande revolutionen, och den industriella friheten där organiserar vi våra arméer färdiga för krig.

J. Grundfeldt.

Chicago, Ill.

Söndagen den 3 februari avhåller Västsidas Skand. Recruiting Union av I. W. W., offentligt möte å Spaulding hall, 5036 W. Chicago Ave., Chicago, Ill., kl. 2:30 e. m. till förmån för våra fängslade kamrater.

Ett gott program utlovas. Föredrag på svenska av Fritjof Wernerskjöld; på engelska av Edward F. Daener. Deklamation av Edna Goodwin; Sång av W. Miller.

Fritt inträde. Allmänheten inbjudes.

På kvällen samma dag anordnar I. W. W. dans i samma hall kl. 7:30 e. m. Inträde till dansen blir 25 cents. Alla välkomna. Kommitterade.

OBS!

Om någon av Allarms läsare har alla num. av Allarm från den 1 mars 1917 till och med den 1 oktober 1917, ombedes den att godhetsfullt insända dem till redaktionen av Allarm, P. Box 179, i och för användandet i rätttegningen mot våra fängslade Allarmkamrater. Eftersom det är av utomordnlig vikt, så hoppas vi på ett kvickt svar.

Brev från Valley, Wash.

Dec. 28, 1917.

Hur I. W. W. införde 8-timmars dag. Som ovan nämnda plats icke förut varit omnämnd, men som den nu har blivit av viss importans emedan det har bildats en järnväg mellan nämnda plats och Magnecitedistriktet tar jag mig friheten skriva några rader till Allarm. Nämda järnvägsprojekt börjades i mitten av sept. under befäl av General Construction Co., Spokane. Companiet försökte då som vanligt vid järnvägarna hålla 10-timmars dag, men efter hand började det bli bekant mer och mer bland arbetarna, att, då nämnda Co., uppgjorde kontraktet 8-timmarsdagen var lagd till grund för uppgörelsen, men nu skulle göras ett bondförsök att hålla folket i arbete 10 timmar om dagen. Den 5te oka. voro arbetarna trötta på tiotimmarsdagen och ett möte blev kallat (som varade i 5 minuter) varvid beslöts att göra framställning om införande av 8-timmarsdag med bibehållande av \$4 pr. dag, och vi gav kontraktaren "chance" att till nästföljande månad lämna bestämt svar. Vi erhöilo dock svar påföljande dag vilket lydde att 8-timmarsdagen var erkänd. Där ser man alltså vad en samlad makt i One Big Union kan åstadkomma. En annan sak som måste räddas från glömskan var, att en stor förmän i Camp 1, blev så förtörnad då han fick vetskap om vår framställning så han tröstade oss med att beväpnade soldater med påskruvade bajonetter skulle komma dit upp, (kanske de skulle ta ut stenhögen med bajonetterna, som en arbetare träffande frågade honom?) Jag nämde att han är "stor," ty man kan med skäl säga att allt är utvecklat hos honom i stora proportioner, utom huvudet, ty han besitter icke mera intelligens än en hund. Hans högmögda namn är Gust. Peterson. Som ett bevis på hans exempelösa råhet kan anföras att då hästen icke orkade draga det tunga lasset, nämnda Peterson fann lämpligt att bearbeta djuret med stenborr eller hammare o. d. Så dök upp i hans hjärna en för honom ljus idé att alla lass skulle räknas, varför han installerade s. k. "stickbord" å vilka skulle märkas för varje lass. Alltså ett "speed-up-system." Det säger sig självt att arbetarna icke kunde finna sig i en sådan situation, varför en av laget slängde nämnda "stickbord" utför fyllningen. Nu förlorade basen besinningen och slagsmål uppstod vilket renderade basen blå ögon. En vanlig människa skulle väl nu ha försvunnit från campen efter att ha blivit så grundligt komprometterad, men hör och häpna, han gick kvar där till allas åtlöje och skyltade med sina blå ögon. Som ett bevis på hans lojala känslor för kompaniet må anföras, att det gjorde honom ont att se en arbetssökande gå in i matrummet och äta utan att hava rättighet, varför han skvallrade för höga vederbörande om förhållandet, men som uppassarna voro anslutna till One Big Union så nekade de aldrig en arbetare ett mål mat. Kamrater må vi aldrig glömma Josef Hillströms maning: Organisera, ty då kunna vi förtröstansfullt skåda mot den tid då vi skola med blotta enighetens makt fördriva barbariska kapitalistmetoder och dess hutlösa svansviftare ur tid och hågkomst. Inkognito.

Prenumerera på Allarm!

En Stark Ekonomisk Organisation skall vinna vår strid

Klassindelning inom arbetarklassen

Den skadliga tendensen, Hur att bota den.

Cook County Jail, Chicago. Carl Ahlteen.

Att arbetarklassens ställning är så beklaglig som den i själva verket är, beror ej på vare sig klimatiska förhållanden, kroppslig eller själslig underlägsenhet eller dylikt, så mycket som på arbetarklassens svaghets-tendens, vilken blott och bart tar sig uttryck i att falla offer för kapitalistiska snaror.

Under ett modernt produktions- och distributionssystem sådant som det nu existerande, vilket helt och hållet är lagd i arbetarklassens händer att uppehålla, har kapitalistklassen varit slug nog att indela arbetarna, sysselsatta med detsamma, i flere olika grader eller klasser. Låt oss illustrativt säga 4.

1sta klassens arbetare, t. ex. ha \$4.00 om dagen; 2dra klassen \$3.50; 3dje klassen \$3.00 och 4de klassen \$2.50.

Ursäkten för detta ligger hos kapitalet synbart här: de uttaga mera profit av klass 1 än av klass 2, och så hela vägen igenom, detta är ursäkt för dem att säga till ex klass 2—3 eller 4, vid varje tillfälle de begära mera betalt — detta då det gäller individer — jag betalar det högsta möjliga, se på klass 1, när ni uppnår deras skicklighet så skall jag naturligtvis betala er lika mycket. Med detta gå de en tid och måste vara nöjda.

Låt oss nu säga att klass 1 kommer och begär högre lön.

Nu finnes en annan ursäkt.

Ja, jag erkänner er skicklighet, vilket ni mycket väl förstår, se skillnaden på er lön och lönen hos klass 2—3 och 4. Nu kan jag ej betala er mera, ty jag skulle förlora på det, ty om jag tar två av klass 4 så får jag betydligt mycket mera utfört än av er och lika billigt. Med detta hålla de klass 1 också var de önska.

Låt oss nu analysera känslorna hos klass 1, 2, 3 och 4, till varandra.

Klass 1 går hem med sin avlöning och när alla räkningar äro betalda finner han att hans avlöning är slut.

Han kanske svär över att han ej kan köpa det och det o. s. v., men plötsligt ljusnar blicken och han viskar i sin hustrus öra: — Ja nog skulle det vara bra att kunna tjäna mera, men tänk i alla fall, hur mycket bättre ha ej vi det än f. ex. den fattige stackaren 2, 3 och 4. Han känner sig stolt och blandar sig ej med 2, 3 och 4.

Samma finna vi hos 2 och 3 till 4. Alla äro lite bättre och tycka ej om att umgås med avärandra, detta veta kapitalisterna och underblåsa på alla upptäckliga sätt denna högfärd, till sin egen fördel.

Här finnes dock ett botemedel för det hela, och jag vet allt för väl att alla 4 grupperna ha behov av det.

Det är omöjligt för klass 4 att uppnå klass 1 skicklighet, ja ej ens 3, men det är möjligt för klass 1 att utföra samma grad av arbete som klass 4, och att i samband med klass 2, 3 och 4 tvinga arbetsgivarna att betala samma lön som klass 1 har.

På detta sätt förlorar ej klass 1 någonting. Jo men säger klass 1, jag måste strida för att få mera själv.

Alldeles riktigt!

Redan detta steg är en strid för mera för klass 1, ty nu stå klass 2, 3 och 4 alldeles i jämbredd och nästa dag säga alla som en man: vi vill ha mera betalt.

Vad svar här nu "Mr. boss?" Att han ej kan, ty då tar han heller två man av klass 4? Anej, det går inte. Han har mistat den möjligheten, och han har ej annat att göra än att foga sig efter vad arbetarna begära.

Detta visar att vare sig klass 1, 2 eller 3 ha förlorat något — alla ha vunnit. Det är klass 1, 2, 3 och 4 som producera allt så ingen orätt sker till Mr. boss."

Finnes väl då något rimligare än att de tillsammans njuta frukterna av sitt eget arbete?

Vi ha sett att det kan ej ske på annat sätt än genom gemensam kamp.

I. W. W. rekommenderar Industriell organisation och Solidarisk kamp som enda medlet. Skynda dig att bli en av dem.

Däri ligger din och din klass befrielse!

FRAN EXPEDITIONEN.

Kommissionärer och prenumeratörer.

Kamrater. Allarms redigeringskommitté blev omorganiserad å kommitténs ordinarie möte den 5 jan.

Ny styrelse valdes för att handhava "Allarms" affärer för kommande halvår.

A styrelsens vägnar vill jag frambära mitt Tack till alla som bidragit till att Allarm har fått den stora spridning, som den vid årsskiftet visar sig hava.

Ävenså handslag och hälsning till alla som direkt finansiellt har understött vår tidning Löneslaven—Biblia.

Om expeditionen ej har varit så fullständig som den borde ha varit, bedja vi om överseende ty orsakerna har varit många och svåra

Den nya styrelsen har centraliserats, så att dess olika arbeten kan kontrolleras och dess misstag rättas 100% lättare än som förut varit fallet. Därför bedja vi att om missförhållanden har visat sig, genast underrätta oss om förhållanden, och vi skall genast, och gärna, rätta desamma.

I hopp om edert framtida samarbete, för Allarms spridning och förbättrande, såväl dess finansiella sida, som dess läsevärde, lova vi vid minnet av våra Martyrer och nu Torterade Kamrater i de avskyvärda, förpästade hälor, som civilisationen kallar fångelser, att aldrig svika en tum i striden mot förtrycket, att aldrig glömma de oförrätter som blivit begångna mot de i spetsen stridande kamraterna, och vidare att — ALLTID vara redo för att undanrycka stylan från det redan nu stapplande humbugsamhället, och att alltid på bästa möjliga sätt vara behjälpliga att uppbygga det nya samhället, inom ramen av det gamla.

Kommissionärer! Glöm ej att redovisa noggrannt efter varje nummer. Glöm ej heller att redovisa efter 3½ cents per copy.

För att kunna draga det läckande "piratskeppet" av grund för att sänka det, måste vi draga alla samma väg, och alla på samma gång.

Prenumeratörer! Glöm ej att förnya din prenumeration.

Glöm ej heller att prenumerationsavgiften är: Helt år \$1.00. Halft år: 60 cents.

I hopp om gott samarbete innevarande år;

Vi förbliver

Eder för Löneslaveriets avskaffande och i dess ställe Ett Fritt och Lyckligt Samhälle, med lika rätt för alla som arbete.

Expeditionen.

Rättvisans vågsvikt

Då man i dessa dagar samlar sina tankar, för att tänka och se saken som den är, så finner man vilken vågsvikt som väger tyngst i RÄTTVISANS VAGSKÅL.

Hela världen har råkat i BRAND, kapital mot kapital, arbetare mot arbetare och det synes, som om det fordrades, att slå ihjäl halva världens befolkning, förrän den andra halvan kan bli klok nog, att inse galenskapen. Att diskutera, om vilken som blir den lidande parten i detta blodiga hasardspel, är onödigt, ty självklart är, att den slavande massan av folket, får betala kalaset i både kontanter och blod, och knystar den lidande parten, så finnes det prässjärn som prässar ut motviljan hos de flesta.

Man begär icke blott, PATRIOTISMEN utav slavarne, utan även att han skall arbeta för nitet och fylla sin hungriga mage, med PATRIOTISKA SÅNGER. Tänk en sådan lättmält föda för en kroppsarbetare! För att intaga en dylik föda, behöves ingen måltids-rast, varför han eller hon, kan offra den till GUD, MAMMON och FOSTERLANDETS tjänst. Han är en viljelös varelse, ty man tillfrågar honom ej, om han "VILL", nej! "Han skall," om ej, så tvingas han mot sitt "BÄTTRE VETANDE."

En natursak är, att alla slavar, ej äro födda till världen med en tänkande hjärna och de som möjligtvis äro försedda med en, får den utnackad av de andra som saknar en dylik, eller sättes de lik kanariefågeln, i bur. Varför? Jo, det är en fara för den GYLLENE GULDKALVEN att dessa människor går lösa, ty de kunna möjligen få en tänkande hjärna att börja arbeta i de andras huvuden, vilka äro i saknad av en dylik, vilket skulle bli en fara för sockeln på vilken GULDKALVEN nu vilar och få den, att en vacker dag ramla ner, för att krossas i spillror.

Aldrig har väl I. W. W., blivit så annonserad, som just i dessa dagar, och varför? Jo, de äro ej några krypande, viljelösa och hjärnlösa individer med PATRIOTISK INKLINATION, utan en INTERNATIONAL samling av rättänkande arbetare, vilka begära födoämnen i mera fasta former, än vad PATRIOTISMEN är, därför skall de till intet pris, "NEDGÖRAS." Det är en fara för landet, vrålar GULDKALVARNA, om arbetarna skola få mera valuta av sin produktivitet. Det är fara för landet, om ej arbetarna betalar mera för sina levnadsrättigheter, ty vi får högre pris för vad våra slavar tillvärkat, därest vi säljer detsamma i Europa, säger den kristna kapitalisten, och massan svarar, "AMEN!" Hur är det då, att man i England kan köpa AMERIKANSKT MJÖL billigare, än här i AMERIKA? Jo, för att hålla dumheten vid liv! Varför skola vi nu offra våra unga mäns blod, på den EUROPEISKA BLODSÅKERN, Jo, våra herrar av Guds nåde, har insatt för mycket av sina rövade blodspengar i det Europeiska korthuset och skulle det ALLIERADE-KORTHUSET ramla i kras, så fingo de se i kikaren efter GULDSTOFET som de så vidt strödde ut för krigsvindarna, för att sedan kunna bära tusenfallt i frukt, som de i sin girighet trodde.

Alltså, MÄNNISKOKÄRLEK och RÄTTÄNKANDETS VÄGVIKT, är en fjäder gent emot guldklimpen, i RÄTTVISANS VAGSKÅL. Kapitalet kom till världen, säger Marx, droppande av blod och smuts, från varje fattig.

Allt skrik om, att I. W. W. har emottagit ekonomisk medel från tyskt håll, passar i en oförstörd barnamun och ej från äldre, av vil-

ka man dock begär en smula sunt förstånd, ty ett faktum är, att I. W. W. är lika mån om att krossa det Preussiska militarismen, som alla världens nuvarande skrikhalsar; dock med den skillnaden, att med krossandet av den Preussiska militarismen, även krossa hela världens KAPITALISTISKA BLODSUAGREKLASS och det är orsaken till allt uggeskrik, i både präss, kyrkor och allmänna mötesplatser, men ett är faktum, och det är, att den patriotiska febern, anfäktar hjärnan hos individen och med idioter får man hava överseende.

Tror dessa s. k. ledande män, att de skola döda våra idéer, med att insätta några av våra kända kamrater i fängelserna, Ja, då bevisar dessa, att de hava ett mycket litet förstånd, ity, "att vare sig fängelser eller död" ej kan döda en idé. Hava icke historien lärt oss, huru de mäktiga förföljde de kristna, huru de korsfäste deras ledare, J. K. Josefson, huru de brände och läto vilda djur sönderslita deras kroppar på de Romerska arenorna, till ett infernaliskt nöje för pöbeln, men deras idéer kunde de ej, så gärna de velat, korsfästa, bränna eller läta sönderslitas av vilda djur, den levde och lever än i dag, ehuru den i det sista århundradet blivit försvagad genom ålderdomssvagheter. Har de ryska fängelsehållarna med alla sina moderna tortyrredskap, med åtföljande förvisningar till den Sibiriska underjorden, krossat den Ryska "FRIHETS-IDEEN"? Nej! Den har givit den starkare liv och kraft, tills den som vi veta, i dagarna krossade hela det Ryska trasskåpet och byggt upp ett nytt samhälle av folket, för folket. Men detta ser icke våra herrar, eller vilja de icke se eller erkänna detsamma, men en dag skall komma, om vilken Hans Jägers skriver: då folket skola ropa till sina politiker: Sitten I där ännu, ni storskojaf! Guds långmodighet är stor.

Är det ett brott av arbetaren, då han försöker tillvinna sig mera valuta av sina produktiviter, så att han möjligen kan möta utgifterna för sitt livsuppehälle? Ja, då måste det även vara ett brott av landegendomsherrarna, då de förklarar, "att förr än de skola sälja sin gröda, under det pris de själva begära, så skola de låta densamma ruttna."

Det största brott som blivit gjort i samhället, var den dagen slaven väcktes till liv i moderslivet, ty, uti denna värld har ingen rätt, blott en uppgift och den är, att framskapa så mycket profit som möjligt, för andra att njuta utav, tills han en dag blir utsliten och ej kan användas mera, och hans lott blir då fängelsets gråaskiga cell.

Du slav i armodets nöd, har du glömt huru dina herrar solat sina händer i blod, som de läto rinna från dina kamrater i Colorado, Patterson, N. J., Lawrence, Mass., Everett, Wash., Salt Lake City, m. fl. platser? Sover du, kamrat, eller är du vaken? Skall mera blod flyta, kanske ditt eget, förrän du insett att du bör göra motstånd?

Kom ihåg "KAMRAT," "att eniga vi stå, men söndrade vi falla!"

Låt oss svara våra HERRAR, med en orubblig organisation, ty vi har intet annat att förlora, än våra kedjor, men en VÄRLD ATT VINNA!

Förtrösta dig icke på rättvisans vågskål, ty i den väger du lika med intet.

Upp trälur uti alla stater En dag skall jorden bli vår, När sannt vi knyta brodersbandet Skall lättingen ej råda få.

G. W. Lundberg.

Organiserade arbetare!

Om I. W. W. kan bli straffad för att begära vissa "löneförbättringar och arbetsförhållanden" från en arbetsgivare.

SA KAN DU!

Läs nedanstående anklagelser, för vilka våra kamrater skall stå inför Pontius Pilatus i Fresno, Calif.

De äro anklagade för att hava sammansvurit sig till att-skada, förtrycka, hota och förskräcka vissa medborgare av United States, i att fritt njuta av vissa rättigheter som äro dem garanterade i landets lagar och konstitution, med att begära vissa "löneförbättringar och arbetsförhållanden" av arbetsgivare över hela landet, och om inte arbetsgivare vill överenskomma till de gjorda fordringarna, svararna i målet och alla de som äro i samma organisation skulle neka att arbeta för nämnda arbetsgivare, och organisera vad i dagliga tal är benämnt sträjk.

Varför de brutala förföljelserna inte kan döda I. W. W.

(Forts. fr. No. 1.)

Alltså det rätta — eller nuvarande guvernement — är dessa egare av industrierna; ett litet försök är gjort ibland att vara demokratisk för att uppehålla och fostra nya patriotiska känslor hos de mest okunniga av arbetarmassorna.

Betalda föreståndare, ingenjörer, kemister, och bokhållare, tillsammans med arbetare vid maskinerna, utföra allt samhällsnyttigt och produktivt arbete, medan plutokraterna lurar medelklassen med börspekulationer och andra falska föreställningar.

Proletärmassorna fortfar att tillväxa av f. d. yrkeskunniga arbetare, vilkas yrke inte längre tages i anspråk, tillika med en del av medelklassen som har förlorat helt och hållet i den stora kampen emot plutokraterna och deras institutioner.

Allt eftersom maskinerna fortfar att fulländas, det helt naturligt tvingar många förut yrkesskickliga till att bli maskinskötare tillsammans med många andra, detta bringar dem till samma nivå vad yrkesskicklighet beträffar och bryter de hinder som förut skilde dem åt.

Eftersom nästan allt arbete utföres genom maskinprocess, den individuella intensiviteten är svår att urskilja, vilket föranleder till nästan samma arbetslön för alla arbetarna. När inkomsterna äro desamma, detta sätter dem i samma standard i livet och följderna bliver att de samlas såsom en klass. De finna sig själva subjekt under samma förhållanden, oavsett raser, nationaliteter, eller religioner de möjligtvis tillhöra.

Förståelse som klass, bringar klassmedvetenhet — den rätta moraliska känslan hos arbetarna. De studera sina behov som klass, genom sina gemensamma intressen, de samlas för att på bästa möjliga sätt arbeta för och frambefinga sina intressen.

Arbetarna bli allt mera och mera kritiska, över sina omgivningar. De studera det från olika sidor, försöker att finna ut dess inverkan på sig själva, för att se hur degraderade de i själva verket äro.

De se det växande antalet arbetslösa, — beroende på uppfinningarna av nya maskiner och lång arbetstid — jämte de alltid sjunkande arbetslönerna, vilket tvingar dem ner till en lägre nivå i livet. De lär samtidigt att de alltid måste strida för en höjning i arbetslönerna, för att i någon mån hålla jämna steg med den alltid ökade produktionen, och lägre guldvärde, på vilket priset av alla nödvändigheter, tillsammans med arbetskraft, är baserad.

Proletärerna är i en allt annat än avundsvärd ställning. Den ser världen med dess institutioner, i en ytterst missräknat förhållande. De hava den nakna verkligheten framför sig, och deras ställning är i en ytterligt motvilja, och överenskommande fientlighet.

Fakta är, de hava ryggen mot en vägg — de har vänt sig mot sina plågoandar. Den "sociala revolutionen" har börjat.

Politiska medlare.

Det moderna politiska partiet, vilket gör anspråk på att representera arbetarna på det politiska området men som är nästan helt och hållet av "medelklassen" i tankar och handlingar, och äro troende på lagar och dylikt, framhåller att alla industrier skulle handhavas av staten, de därigenom illustrera sig själva, för staten, kan endast kontrollera det genom olika byråer, och kontor, och byråkratism leder i flesta fall till despotism.

I deras självutbudna hjälp som sociala frälsare, politikerna, vet ingenting, eller högst litet om industrierna, och kan inte se att arbetarna måste kontrollera dem själva genom sina egna kontor och organisationer, om känslan för demokrati kan bli behållen och i tillväxande.

Arbetsklassens kontroll över industrierna, menas demokratiskt samarbete i all produktion. Arbetarna skulle inte bli bundna av någon förestavare eller auktoritet, som måste bli följden av ett teoretiskt socialistiskt system. Till att adoptera ett sådant system, skulle endast göra ett fiasko av den sociala revolutionen, och sätta upp nytt slavsystem, emedan byråkraterna kunde endast frambringa riktig verkan genom någon sorts strafflag.

(Forts. i nästa n:r.)

I. W. W. principförklaring

Arbetsklassens och arbetstjänstklassens har ingenting gemensamt. Det kan icke bli fred så länge miljoner av det arbetande folket lever i nöd och umbäranden, och de få som utgöra överklassen, har allt det goda i livet.

Mellan dessa två klasser måste en strid pågå tills hela världens arbetare organiserat sig såsom en klass, tagit jorden med produktionsmedlen i besittning och avskaffat lönesystemet.

Vi finner att centraliseringen av ledningen över industrien på flere och flere händer, gör det omöjligt för yrkesföreningarna att mäta sig med arbetstjänstklassens alltid växande makt. Yrkesföreningarna åstadkomma ett tillstånd, som gör att en grupp arbetare bli ställda emot en annan grupp arbetare inom samma industri, därigenom nödgas de varandra under lönestrider. Därjämte hjälpa yrkesföreningarna arbetstjänstklassen att vilseleda arbetarna till den tron, att arbetarklassen har gemensamma intressen med arbetstjänstarna.

Dessa deras förhållanden kunna förändras, och arbetarklassens intressen uppehållas endast genom en organisation formad så, att alla deras medlemmar inom en industri, eller alla industrier, om nödvändigt, kunna nedlaga arbetet när en sträjk eller lockout pågår i någon del därav, därigenom göra de en oförrätt till en oförrätt till alla.

I stället för det konservativa valspråket: "En god betalning för ett gott dagverke," måste vi på vår färd skriva det revolutionära: "ned med lönesystemet."

Det är arbetarklassens historiska mission att avskaffa kapitalismen. Produktionens armar måste organiseras, icke endast för de dagliga striderna mot kapitalismen, utan även för att övertaga produktionen när detsamma är avskaffat. Genom att organisera oss industriellt uppbygga vi det nya samhället inom ramen av det gamla.

Organisera!